

Příloha P.137

kapitoly 15 textové části odůvodnění

[Pokračování odůvodnění]

Návrh MPP reflektuje dynamiku vývoje území a proměnlivé potřeby hl. m. Prahy, zejména v oblastech demografie, ekonomiky a životního prostředí, které se od dob starších ÚPD výrazně změnily. Staré územní plány odrážely historický stav a tehdejší koncepci rozvoje, která odpovídala podmínkám minulých desetiletí. Nelze je proto považovat za rozhodující pro současné plánování.

Pokud by pořizovatel vycházel z historických koncepčních materiálů a nerefletoval změny a dynamický vývoj území, postrádalo by územní plánování zcela svůj smysl. Hlavním cílem územního plánování je především snaha zajistit vyvážený, harmonický a zejména udržitelný rozvoj regulovaného území, jak stanovuje § 18 odst. 1 stavebního zákona. Historické podklady, které regulovaly předmětné území v přechozích letech, jsou z tohoto pohledu pro naplnění tohoto cíle nepoužitelné, neboť regulované území se od té doby zásadně změnilo a v čase se dále vyvíjí. Současně je nutné reagovat rovněž na pozitivní trendy v územním plánování, na něž se klade důraz zejména v posledních letech (prvky modrozelené infrastruktury, koncepce modernistického města, městské přírody apod.), a které se pořizovatel modernistickou koncepcí MPP snaží naplnit.

MPP vychází z aktuálních podkladů, analýz a rozvojových dokumentů a nastavuje novou koncepci využití území odpovídající současným potřebám města. Z tohoto důvodu MPP vychází ze schváleného Strategického plánu hl. m. Prahy, který na koncepční úrovni zohledňuje veřejné zájmy a vyvažuje potřeby obyvatel s nároky na bydlení a rozvoj další infrastruktury. MPP je tedy nástrojem k harmonizaci poměrů v území – sladěním veřejných zájmů s individuálními zájmy vlastníků. Tuto funkci územního plánování zdůrazňuje i rozhodovací praxe správních soudů, např. rozsudek NSS č. j. 5 Ao 1/2010-91 ze dne 19. 3. 2010: *„...územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Znamená to tedy, že vlastníci dotčení územním plánováním jsou zásadně povinni-za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky budou splněny-strpět i bez svého souhlasu omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, nepřesáhnou-li určitou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníku bez dalšího spravedlivě požadovat (spravedlivou míru).“*

Dále lze odkázat na rozhodovací praxi správních soudů, dle které je při přijetí nového územního plánu vše otevřeno změnám, neboť nová regulace je přijímána tzv. „s čistým stolem“ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 9 As 105/2023–41, ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 161/2019-56 a ze dne 28. 8. 2020, č. j. 6 As 141/2019-64). Pořizovatel není z logiky věci v rámci územního plánování vázán historickou územně plánovací dokumentací a naopak je povinen patřičně reagovat na změny v regulovaném území a snažit se nastavit regulativy tak, aby toto území sloužilo i generacím budoucím (§ 18 odst. 1 stavebního zákona).

Územní plánování představuje komplexní činnost spočívající v koncepčním usměrňování prostorového a funkčního uspořádání území tak, aby byl dosažen maximální možný soulad veřejných a soukromých zájmů na rozvoji daného území (§ 18 odst. 1 stavebního zákona). Jedním z hlavních cílů územního plánování je zajištění udržitelného rozvoje území (§ 18 odst. 2 stavebního zákona), což není možné bez systematické regulace podmínek využívání

daného území. Dle § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání. Tuto činnost přitom není možné efektivně provádět bez toho, aniž by se regulativy platné na daném území v čase vyvíjely a měnily, ať už prostřednictvím dílčí změny územního plánu nebo přijetím zcela nového územního plánu.

V rámci územního plánování se přitom uplatňuje mj. princip dynamiky, spočívající v nutnosti reagovat na aktuální podněty a potřeby v území a regulovat dané území tak, aby reálně v čase docházelo k jeho pozitivnímu rozvoji. Uvedené potvrzuje i judikatura správních soudů, např. rozsudek NSS ze dne 2. 11. 2022, č. j. 10 As 175/2022-87, který konstatuje: *„Požadavek na kontinuitu však není absolutní, zejména nesmí znemožnit revizi existujícího stavu. Nelze totiž přehlížet též protichůdný princip dynamiky územního plánování, jenž požaduje reagovat na aktuální podněty a potřeby. Opačný přístup by znamenal vyprázdnění práva obce regulovat rozvoj zástavby na svém území. Ke změnám regulace v územním plánu nemůže docházet nahodile a svévolně.“*

Rozhodovací praxe správních soudů kontinuálně potvrzuje závěr, že územní plánování je činností dynamickou, která spočívá v přijetí nutných změn, bez nichž není možné zajistit udržitelný rozvoj daného území a naplnit tak hlavní cíle územního plánování (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 9 As 105/2023 – 41). Dále podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 11. 2020, č. j. 65 A 5/2017-186: *„územní plánování je kontinuálním a dynamickým procesem. Obsah územně-plánovacích nástrojů se proměňuje v závislosti na vývoji podmínek v regulovaném území. Z toho důvodu nelze vycházet z předpokladu, že podmínky jednou stanovené územním plánem jsou neměnné, resp. že ve vztahu k regulovaným pozemkům ve vlastnictví soukromých osob bez dalšího zakládají legitimní očekávání spočívající v tom, že dané pozemky nebudou při dodržení zákonem stanovených podmínek v budoucnu žádnou změnou dotčeny.“*

Zároveň je MPP plně v souladu s hlavními cíli územního plánování tak, jak jsou stanoveny zejména v § 18 a 19 stavebního zákona. Tyto zákonné cíle zahrnují zejména podporu udržitelného rozvoje území, ochranu přírodních, kulturních a krajinných hodnot, zajištění veřejné infrastruktury a občanské vybavenosti a vytváření podmínek pro kvalitní život obyvatel. Funkční využití ploch vymezené v návrhu MPP všechny tyto aspekty podporuje – přispívá k udržitelnému rozvoji území a současně zajišťuje ochranu hodnot území a potřeby obyvatel. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře potvrdil, že opatření obsažené v územním plánu, které je navrženo zcela v souladu s cíli a úkoly územního plánování (§ 18 a § 19 stavebního zákona), představuje naplnění legitimního veřejného zájmu na úrovni územního plánování (srov. např. rozsudek NSS č. j. 5 Ao 1/2010-91 ze dne 19. 3. 2010).

To vše by nebylo možné, vracel-li by se pořizovatel k historickým územním plánům, ač regulujícím stejné území, avšak z pohledu moderního územního plánu zastaralým.